

18 — BIO JE SUNČAN DAN

Od kratke eksplozije stara šupa, podno kotarke, se još više nakrenula. Zato od nje skoro ništa nije ostalo, samo nekoliko garavih letvi obavijenih sprženim žicama. Oprljeni crepovi razleteli su se na sve strane. Nekoliko ih je završilo i u oborenim vratima klozeta pod šljivinim drvetom.

„Ne mogu da verujem, ubiće me deda“, zacrvčalo je iz sitne gomile stisnute na ciglanom podu iznad šupe.

Pod je odoleo, ali mučki pekao; teško je bilo i čučati, kamoli sedeti. Gomila se komešala i neujednačeno klatila, ali se pomerala nije; samo s noge na nogu prebacivala i jedva disala.

„Ubiće me...“, prošmrčalo je cvrčanje. Ostatak gomile je složno nastavio sa ćutanjem, klimajući se i dimeći. Samo po nekad kratak udisaj ili izdisaj uz naglo prekidanje kašlja. Bilo kakav pokret mogao bi otvoriti rupu pod nogama.

U podne se i sunce okrenulo protiv njih, selo na prašnjave kose grejući im temena. Činilo se proključaće. Samo ih je bagrem povremenim šarenim hladom vraćao u život, sasvim slučajno. Ljuljuškao se na pove-tarcu ne brigajući šta se pod njim dešava.

„Moramo nešto učiniti, ne možemo ovako daveka sedeti“, pepeljave pletenice su se naglo protresle i uputile pogled svakoj glavi u gomili.

„Ti si već dovoljno učinila“, cvrčalo je plačno, „vidi šta si mi napravila. Ja ne znam šta ću kad se deda vrati. Ima da me ubije, eto šta će.“

„Hajde, smiri se, sve će da se sredi, smisliću nešto“, ispod pletenica odvažno su se istrsile sitne kosti grudi i kržljava ramena. Mršave ruke i prsti bacili su se na objašnjavanje.

Gomila se zatalasala i uskomešala nekolicinom piskutavih glasova. Neki su se slagali, drugi neodobravajuće uzmicali. Najglasnije se sa iznetim predlozima nije slagalo cvrčanje. Odmahivalo je svojom dugom prašnjavom kosom, brisalo nos, ponovo plakalo, pa još malo odmahivalo i onda sknjušeno pognulo glavu. Gomila je, na kraju, odlučila da posluša pepeljave pletenice.

* * *

„Grozni ste, samo da znate“, lilo je suze cvrčanje toliko jako da se teško moglo razumeti šta izgovara.

„Ma samo skoči, hajde možeš ti to, nije strašno“, mešali su se glasovi pod njom, „samo skočiš na gredu i sa nje dole, mi ćemo te dočekati, haaajde, ne boj se.“

„Neću, nek crknem ovde, ne trebate mi. Idite svi s njom. Ostavite me na miru“, piskutalo je razočarano, pržeći stopala na vrelom ciglanom podu. „Znate kad ću ponovo ovako s vama da se igram? Nikad!“ Cvrčalo je u sebi dok su mu suze čistile putanje kroz prašnjavo lice. „A ti“, nastavilo je prema pletenicama besno, „lažljivice jedna, ovde me seci ako je tebi baba bila veštica. Evo ovde! Nemaš ti pojma!“

„Joj, bre, kakva si“, promeškoltile su se u potrazi za pravim rečima, „to je samo zato što nisi htela da tvojoj mački odsečemo rep. Da si dala, uspeo bi.“

„E ma nemoj, a što baš mojoj mački?“

„Pa čaranje je tvoje, nećemo valjda zrikinoj?“ Uzviknule su nadmoćno i u preletu okrznule mašnicama ram na oprljenom susednom nosu. Mala babura je samo uplašeno nekoliko puta mrdnula nozdrvama i nečujno se povukla podno leđa grupe.

„Hajde silazi više, znam šta ćemo.“

„Stvarno si nešto smislila?“ prošaputao je tanak glas kraj leve pletenice.

„Ma nisam, ali hoću. Ne mogu da mislim dok se ona gore peče, moramo je nekako skinuti odande.“

I baš kad se sunce nakrivilo, kao da će sesti na bagremovu krošnju, crvčanje je uz silno negodovanje, otimanje i ciku sletelo sa poda kotarke i tako bubnulo dupetom na travu, da je sve zvezde oko glave videlo. U besu je raspetljalo konopac koji ga je, koju sekundu, ranije obuhvatio oko struka i povukao dole, jurnulo na pletenice i dočepalo ih se. Veliki oblak prašine podigao se oko njih.

* * *

„E sad, ako ste završile, mogli bismo da smislimo šta ćemo da radimo. Deda joj se uskoro vraća, treba mu objasniti kako je ostao bez kotarke“, oglasio se još jedan prašnjavi glas.

Sunce ih je već napustilo, bagrem okrenuo za njim, nebo dobilo natmurene goste. Oni i dalje rešenje nisu nalazili. Hladili su koščate turove na travi i čeprkali po zemlji praznih glava i bez truda da išta smisle. Pepeljave pletenice i duga prašnjava kosa su se samo besno gledale, spremne da ponovo skoče jedna na drugu i raščerupaju se do kraja.

„Nisi ti nikakva veštica, lažljivice jedna. Garant ti je i baba jedna najobičnija lažljivica.“

„E ma nemoj. A šta si ti? Ti si jedna najobičnija plačljivica i cvrčalica.“

„Oćeš da ti pokažem šta sam ja, a?“

„Oćeš ja tebi?“

„Ti si se pokazala. A oćeš ja tebi?“

„A da ućutite više? Dosadne ste.“

Bljesak je proleteo nebom, za njim rezak zvuk kao da se cepa i oštar udar. Bagrem se rascepio na pola, grane popadale na pod nad starom šupom, iz oborenog trupla varnica je vrcnula. Zadimilo se nad njim. Zanimeli su.

Samo su se pogledale i u istom trenutku smislile priču za dedu. Ponovo su bile drugarice. Super, to je rešeno. Ali šta ćemo sa Flipijem?

* * *

Opet su sedeli u krugu, oko nagorele grane bagrema, mačjeg repa, probodenog leptira, krvave glave jednogodišnjeg petla i dve desne noge domaće žabe, držeći se za ruke, od crvenog, ulepljene. Pletenice su, sklopljenih očiju, izgovarale nerazumljive reči, cvrčanje pratilo u glas, ostali tiho šaputali, svako svoju molitvu. Grmelo je oko njih, oluja besnela, munje tukle centar kruga u kojem su sedeli. Onda se sve smirilo i nešto umilno zalajalo iz središta kruga.

„Flipi!“ procvrčalo je sa oduševljenjem i skočilo u zagrljaj rundavom džukcu, „moj Flipi. Joj kako te volim!“

„Ali... to nije Flipi“, muljali su sitno zbunjeni glasovi i sa nepovjerenjem gledali u pletenice.

„Pa dobro sad, aj' ćutite, ona to ne zna.“

„Ali, obećala si joj *njenog* Flipija...“

„Joj što ste dosadni, šta očekujete? Pa tek sam počela da skidam babine fore. Samo mi je šest, ne znam ni ja sve. Nemam pojma kako se neko vraća iz mrtvih, ali bar mogu da joj promenim sećanje.“